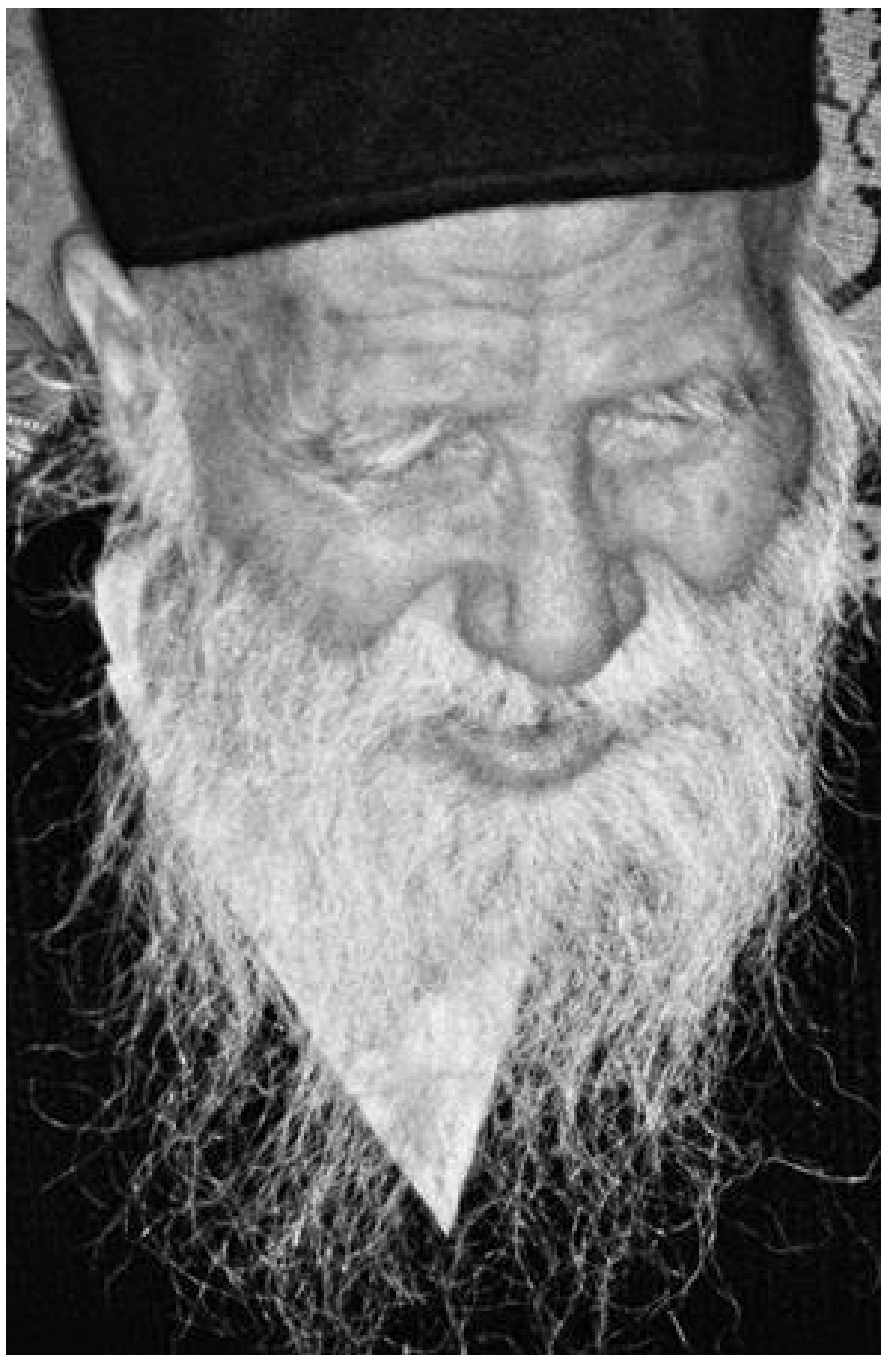

11 Δεκεμβρίου 2014

Αγιότητα είναι.....

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γενικά Θέματα](#)

του π. Λίβου

Αγιότητα είναι μια βαθιά ευαισθησία. Μια βαθιά ποιητική ματιά που μπορεί να μεταμορφώνει τα πάντα σε άγγιγμα ψυχής. Ο άγιος είναι ποιητής και ευαίσθητος. «Για να γίνει κανείς Χριστιανός, πρέπει να έχει ποιητική ψυχή, πρέπει να γίνει

ποιητής. «Χοντρές» ψυχές κοντά Του ο Χριστός δεν θέλει.» αγ. Πορφύριος. Αγαπάει ακόμη και τα μη αξιαγάπητα. Εκείνο που όλοι θα περιφρονούσαν με μεγάλη χαρά, η αγιότητα το μαζεύει, το αγκαλιάζει, το φιλά με πάθος μέχρι να το θεραπεύσει.

Η αγιότητα μεταμορφώνει τα έρημα. Κυκλώνει τα διεσπαρμένα. Ενώνει τα διαιρεμένα. Μπορεί και αντέχει πάνω και περά από τις πληγές και τις καταστροφές. Κοιτάει εκεί που δεν κοιτάει κανείς άλλος. Δεν χωρίζει τα πράγματα σε καλά και κακά. Δεν τους βάζει ταμπέλες. Δεν κατηγοριοποιεί την ζωή σε ανώτερη και κατώτερη. Δεν διχάζει, δεν μοιράζει, δεν αποσπά, ενώνει, συνενώνει, και δυναμώνει το αδύνατο να συμβεί και το όνειρο να πραγματοποιηθεί.

Η αγιότητα είναι μια βαθιά ποίηση που συντονίζει το σύμπαν στους στίχους του δημιουργού Του. Είναι ο ίδιος ο Χριστός που μέσα από τον άγιο μιλάει ξανά για την αγάπη. Που μέσα από την ματιά του αγίου στέλνει το τρυφερό βλέμμα του σε όλους τους κουρασμένους. Στους αποτυχημένους και τους κουρελιασμένους στις μάχες της ζωής. Μια τεράστια αγκαλιά να ξαποστάσουν πάντες.

Η αγιότητα είναι μεταξένια αίσθηση της ζωής. Ευαισθησία που αναγεννά την πρωπρωτική ματιά. Τότε που τα πάντα ήταν έκπληξη και θαυμασμός. Τότε που τίποτε δεν ήταν βαρετά το ίδιο ή επαναλήψιμο. Η αγιότητα αναδεικνύει ξανά την ξεχασμένη μας παιδικότητα. Εκείνο το ξάφνιασμα μπροστά στο μυστήριο της ζωής.

Η αγιότητα δεν είναι τελειότητα μα αποδοχή της ασημαντότητας. Δεν είναι επιτυχία μα δώρο. Δεν είναι κατόρθωμα αλλά χάρισμα. Δεν είναι δύναμη μα κένωση και άδειασμα. Ταπείνωση και εκούσια απόσυρση από τα φώτα του ψεύτικου, πρόσκαιρου και μάταιου.

Δεν αγιάζουν οι αναμάρτητοι μα εκείνοι που άντεξαν να δουν τις αμαρτίες τους. Να τις ακουμπήσουν δίχως να φοβούνται μην λερωθούν και χαλάσει το προφίλ τους. Είναι ανώτερος λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος εκείνος που είδε τις αμαρτίες του, από εκείνο που ανέστησε νεκρούς.

Ο άγιος δεν ξέρει ότι είναι άγιος. Εάν το ήξερε απλά δεν θα ήταν. Όπως ο αθώος δεν γνωρίζει την αθωότητα του. Πολλώ δε μάλλον δεν την προασπίζει. Αθωότητα που προασπίζεται είναι “ευγενής “ναρκισσισμός. Ο άγιος το μόνο που γνωρίζει είναι η έντονη παρουσία του Χριστού εντός του.

Ο άγιος βιώνει μια εσωτερική αποδοχή του Θεού. Μια αγκαλιά που δεν το κρίνει, παρά μονάχα τον καλύπτει από το ψύχος του κόσμου τούτου.

Ο άγιος μονάχα αγαπά. Γιατί ο ίδιος έχει βιώσει την αγάπη του Θεού. Ξέρει από πάθη και οδύνη. Γνωρίζει τι σημαίνει αστοχία υπαρξιακή, λάθος, σφάλμα και πτώση, γιατί δεν γεννήθηκε άγιος, ούτε τέλειος, μα ούτε προνομιούχος. Πόνεσε, έπεσε, έπαθε, έμαθε. Έτσι μας καταλαβαίνει μας κατανοεί και ποτέ δεν μας κρίνει. Μονάχα μας αγαπά. Παντού και πάντοτε.

Ο άγιος δεν απορρίπτει. Αποδέχεται απόλυτα, διακρίνοντας την πράξη από το πρόσωπο. Την πράξη την επικρίνει, το ανθρώπινο πρόσωπο, ποτέ. Το καταλαβαίνει και το συμπαθεί. Όχι ηθικά. Μα οντολογικά. Γνωρίζει ότι αυτός είναι ο άνθρωπος. Φοβισμένος, τραυματισμένος, χαμένος και πτωτικός. Εκφράζοντας το πνεύμα του Χριστού, συγχωρεί όχι μια πράξη, αλλά τον όλο άνθρωπο. Όπως το έκανε ο Χριστός. Δεν σώζει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες του απλώς, αλλά από την ίδια του την φύση.

Η αγιότητα είναι ένα παράθυρο για να μπορούν εκεί που θέλουν και επιθυμούν, να κοιτάζουν την βασιλεία του Θεού.

Πηγή: plibyos.blogspot.gr